

Jsme jenom lidé

Vlasta Redl

Když vám váš kamarád zdrhne i s prachama, které vám půjčili zmá mí.

Poněkud sklesle, sedíte v křesle a nevíte, kudy-kam.

Mít po ruce klacek a toho chlapa těch facek, ale nikdo takový n ení tu s vámi

To je ta chvíle, kdy je čas přestat kvílet a říct si: „Za to mů žu si sám!“.

Vždyť přece všichni jsme jenom lidé a každý chce se jen mít, tr ochu líp.

Nikdo z nás neví, odkud co přijde a zda nás štěstí neošulí.

Vždyť přece peníze byli a budou a mnozí to ani nepocítí, jaké to je zývat na jachtě nudou a vzpomínat na těžké živobytí s holou řití.

Těž milá se dekuje, v dopise děkuje za všechny krásné ty chvíle .

Hledíte z oken dolů a zvuky rokenrolu stoupají nad neón.

Všude se slaví, inu svět se baví a vám se chce dočista šílet.

Ona byla ta pravá a je pryč, no tak sláva, kdo ví jak s ní dopa dne on.

Vždyť přece všichni jsme jenom lidé a každá chce se jen mít, tr ochu líp.

Nikdo z nás neví, odkud co přijde a zda nás štěstí neošulí.

Vždyť přece každý den něco nás zradí a mnozí to ani nepoznají, jaké to je když je očima hladí, někdo kdo pro ně chtěl by i do pekla jít.

Vždyť přece všichni jsme jenom lidé, na-na-ná, na-na-ná

na-na-ná, a jestli slunce, zítra zas vyjde,

na-na-ná, dobře ti tak